

af en Dame fordrer en saadan utugtig Blottelse. Det er den opvoksende Slægts Mødre, Søstre, ja Tanter og Bedstemødre, der danser dér halv-nøgne i fremmede Mænds Arme. I Sandhed et godt Eksempel! Saa vidt er det jo nemlig kommet, at der i vore Dage er Moder ogsaa for Hjærtets Følelser — ganske som for Hatte og Støvler! Kyskhedens Fordringer, Blufærdighedens Krav stilles ikke længer af Stemmer i Menneskenes eget Bryst, men foreskrives for Sæsonen af Skrædderlavet i Paris!... Eller se paa de opvoksende Mænd, paa disse Ynglinge, hvis Fremtidsbestemmelse det er at være det store Folks Lærere, Ledere og Dommere! Inden de har naaet Tyveaarsalderen, har de fleste af dem opgivet enhver højere og ædlere Stræben og kastet enhver Tro paa Livets sande, bærende Magter overbord. De har jo lært, at Samfundet kun fordrer af dem et ulasteligt Ydre, en korrekt Optræden, et forbindtligt Smil; at et stivet Skjortebryst er det Skjold, der gør dem usaarlige i Livets Strid; at et vel friseret Haar, smukke Klæder og en snoet Knebelbart — det er de Midler, der fortrinsvis behøves for at sikre sig en smuk og lysende Fremtid! En „haabefuld Yngling“ — det er den, der viser sig lærvilligst i Samfundets Hyklery, medens den bliver Familiens Sorg